

נענש בעצמו

משל הודי

ביער גדול חיו זמן רב שני חברים –
איילה ועורב. הם גרו ביחד, כל בוקר
האיילה רעתה באחו הקרוב והעורב
עף לחפש לו ארוחה באשפתות
הכפר. ואחרי שאכלו, שני החברים
בילו לעתים קרובות ביחד.
ויום אחד, כשהאיילה נשארה לבד
במרעה התקרב אליה תן. אמר לה
התן:
"שלום ידידתי! אני שמח לפגוש
אתך!"

"מי אתה ומאין אתה מכיר אותי?"
שאלה האיילה.
"כל חיות היער יודעות על ידידותיך
הנפלאה עם העורב" ענה התן
והוסיף: "ואני מאוד בודד.. והוא
כאילו מחאה בכפו דמעות" תרשי
שגם אני אהיה לחבר שלך."
האיילה האמינה לדבריו של התן
ואמרה:
"טוב, אני מוכנה להיות גם לך
לחברה. בוא אתי."
כשהם הגיעו למקום המגורים שלה
העורב הופתע ושאל:
"אמרי לי, חברה, מי זה שבא אתך?"
והאיילה ענתה:

"זה תן מסכן.. הוא לגמרי לבד.. הבה ויהיה גם הוא חבר שלנו."
"שיהיה" הסכים העורב בפקפוק מה. והם המשיכו לחיות ביחד. לעתים קרובות היה קורה שהאיילה והתן נשארו יחד באחו, ואז התן הבוגדני חשב איך הוא יוכל לטרוף את האיילה. ופעם אחד אמר לה: "אני רוצה לשמח אתך, חברה יקרה. לא רחוק מכאן ראיתי שדה גדול של חיטה. אראה לך אותו כדי שתדעי שאני תמיד חושב על הרווחה שלך." האיילה לא חשדה בדבר, היא הלכה אחרי התן והוא באמת הראה לה שדה גדול ובו נבטים טריים של

חיטה.

"הו, תן! איזה חבר טוב אתה!"

הודתה האיילה לתן בשמחה.

ומאותו הבוקר היא הלכה מדי יום

לשדה החיטה ואכלה מהנבטים

הירוקים הטעימים.

וקרה בדיוק כפי שתכנן התן. בעל

השדה ראה שמישהו הורס את

החיטה שלו ושם בשדה מלכודת.

האיילה לא שמה לב לכך ויום אחד

רגלה נתפסה בטבעת המלכודת.

בהתחלה היא נבהלה מאוד, אבל

אחר כך נרגעה, וחשבה "עוד מעט

יבוא התן, יחתוך בשיניו את חבל

המלכודת וישחרר אותי."

ואמנם לא עבר זמן רב והתן הופיע

בשדה.

"חברי היקר! טוב שבאת. אני מחכה

לך מאוד!" קראה האיילה "תחתוך

את הלולאה ותשחרר אותי

מהמלכודת!"

התן לא מיהר, הוא ניגש למלכודת,

הסתכל ואמר:

"שכחת כנראה, חברתי, שהיום יום

ההולדת שלי. דעי לך שביום זה אסור

לי לעבוד. תחכי קצת. מחר אבוא

הנה ואשחרר אותך."

כך אמר וברח מהשדה. הוא הסתתר

בין שיחים ושמח:

"קרה בדיוק כפי שחשבתי. עכשיו

בחגורה.

"תשכבי עכשיו כמו מתה!" קרא

העורב לאיילה "ורק כשתשמעי

קריאה שלי מרחוק קומי ורוצי מהר

ככל שתוכלי."

האיילה שמעה בקולו, נשכבה במקום

יבוא בעל השדה, ישחט את האיילה
הטיפשה, את הבשר והעור ייקח, ולי
יישארו הקרביים."

באותו זמן העורב עבר מעל השדה.

הוא ראה את החברה שלו בצרתה

וקרא לה:

"אל תפחדי! אני אחפש עכשיו את

התן והוא יוכל לחתוך בשיניו את חבל

המלכודת."

"אל תטרח" ענתה לו האיילה בצער

"כבר ביקשתי ממנו, אך הוא סירב.

התן הבוגדני הזה רוצה כנראה

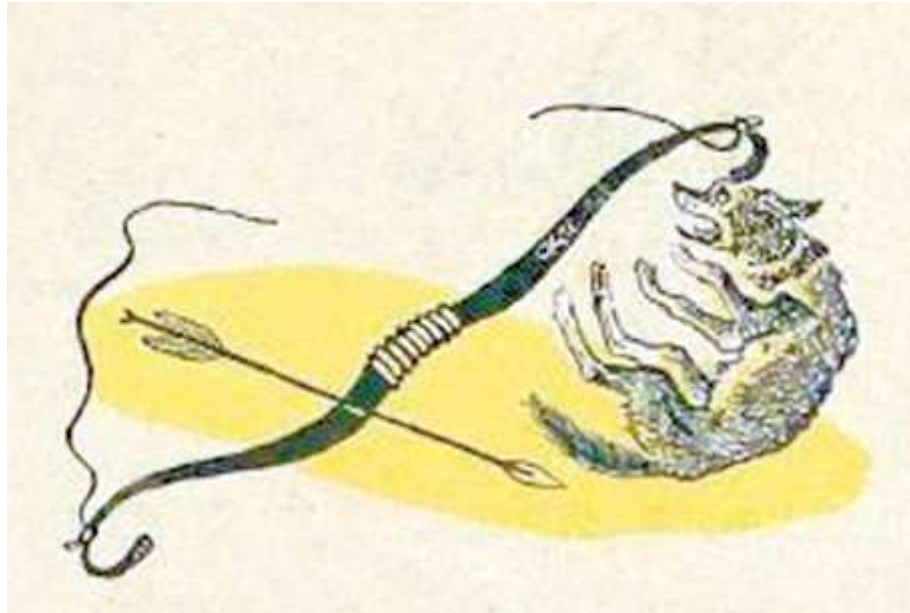
במותי."

ואז העורב ראה מרחוק את בעל

השדה. האיש נשא קשת גדולה וסכין

"חכה, תכף תרגיש את המקל שלי!"
הוא הרים מהאדמה מקל ורץ אל העץ
שעליו התיישב העורב. אך העורב לא
חיכה לו, אלא עף בין העצים לעומק
היער, וכשראה שבעל השדה רודף
אחריו, נתן קריאה חזקה. האיילה,
שכבר לא הייתה כבולה, שמעה את
הקריאה, קמה והתחילה לברוח מהר,
כמה שרק רגליה נשאו אותה.
ובינתיים האיש המרוגז המשיך
לרדוף אחרי העורב לעומק היער.
התן הוציא את ראשו מהמחבוא שלו
והשתומם: "לאן נעלם בעל השדה?
למה הוא לא שוחט את האיילה?"
הוא ניגש למלכודת וראה לידה את

ועצמה את עיניה. בינתיים בעל
השדה התקרב. כשראה את האיילה
השוכבת האמין שהיא כבר מתה,
שמח וקרא:
"הנה מי שדרס את החיטה שלי!"
נראה עכשיו כמה שווה העור והבשר
של החיה הזו!"
הוא הניח את הקשת המתוחה שלו
על הארץ והוריד את לולאת המלכודת
מרגלה של האיילה. ואז הוציא סכין
ורצה כבר להתחיל בשחיטה,
כשהעורב התנפל עליו. העורב נקר
חזק בראשו, עף הצדה והתיישב על
ענף של עץ סמוך.
"הי, ציפור נבזית!" קרא בעל השדה

הקשת המוחה הזרוקה שם.
"מה לעשות" נאנח התן "אם לא
הצלחתי לטעום מקרביים של
האיילה, לפחות אנגוס קצת ממיתר
הקשת. הרי גם הוא עשוי מגיד של
חיה."

הוא נשך במיתר המתוח של הקשת,
אך אז הקשת התיישרה והקצה הכה
לו בראש בעוצמה כזו שהוא נפל מת
במקום.

וכך קרה שמי שתכנן בעורמה אבדון
לאחר, גרם לאבדון לעצמו.